

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2114/21
29.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Радмиле Радић, чланова већа у парничном поступку по тужби тужилаца АА из села ..., ... и ББ ЈМБГ ... из ..., ... улица број ..., чији је заједнички пуномоћник Татјана Хаџи Лазаревић, адвокат из Београда, Ул.Хаџи Милентијева број 88/2, против тужених ВВ из ..., ... улица број ..., чији је пуномоћник Марко Благотић, адвокат из Београда, Ул.Студентски трг број 8, ГГ из ..., ... улица број ..., ДД из ..., ... број ... и ЂЂ из ..., ... улица број ..., ради утврђења, вредност предмета спора 3.000.000,00 динара, одлучујући о жалбама тужене ВВ, против пресуде Првог основног суда у Београду П 1622/14 од 19.05.2020. године и решења о исправци Првог основног суда у Београду П 1622/14 од 13.07.2020. године у седници већа одржаној дана 29.04.2021. донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужене ВВ из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 1622/14 од 19.05.2020. године исправљена решењем Првог основног суда у Београду П 1622/14 од 13.07.2020. године, у ставу првом, другом и четвртном изреке пресуде, као и решење о исправци Првог основног суда у Београду П 1622/14 од 13.07.2020 .

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, те је утврђено да су тужиоци АА и ББ сувласници на стану у приземљу куће број ... у Ул. ... у ..., лево гледано из Ул. ..., површине 35 м², изграђене на кат.парцели број ..., која је уписана у лист непокретности број ... КО В... и то тужиља АА са 3/4 дела, а тужилац ББ са 1/4 дела, што су тужени ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ, дужни да признају и трпе, те дозволе тужиоцима да своје право упишу у јавне књиге, када се за то стекну услови. Ставом другим изреке пресуде одређена је привремена мера, па је првотуженој ВВ, забрањено да отуђи или оптерети непокретност – стан у приземљу куће број ... у Ул. .... у ... лево гледано из Ул. ... површине 35 м², изграђене на кат.парцели број ..., која је уписана у лист непокретности број ... КО ..., да предузима радње које могу нанети штету тужиоцима, као и да врши промене на наведеном стану, те је одређено да ће привремена мера трајати до правноснажног окончања овог поступка. Ставом трећим изреке пресуде одбијен је као неоснован предлог за одређивање привремене мере, којом

се првотуженој забрањује да се усели у предметни стан и ставом четвртим обавезани су тужени да тужиоцима солидарно надокнаде трошкове парничног поступка у износу од 438.300,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писаног преписа пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресуда је исправљена решењем П 1622/14 од 13.7.2020. године у ставу четвртом изреке пресуде тако што уместо: “Обавезују се тужени да туженима солидарно надокнаде трошкове парничног поступка” треба да стоји “Обавезује се првотужена да тужиоцима солидарно накнади трошкове поступка”. Ставом другим изреке решења је констатовано да у преосталом делу пресуда остаје неизмењена.

Против наведене пресуде у ставу првом, другом и четвртом изреке, као и против решења о исправци, жалбу је изјавила благовремено тужена ВВ из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде у границама законских овлашћења из чл. 386 Закона о парничном поступку – ЗПП-а (“Службени гласник РС” број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), као и решења о исправци на основу члана 386 у вези члана 402 ЗПП-а, Апелациони суд је оценио да жалбе тужене ВВ нису основане.

У поступку пред првостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл.374 став 2 тачка 1-3,5,7 и 9 ЗПП-а .Супротно наводима жалбе тужене, ни изрека првостепене одлуке ни сама одлука не садржи противречности на које се жалбом указује, одлука је јасна, разумљива и садржи разлоге о свим одлучним чињеницама на којима је суд засновао своју одлуку, па не стоје наводи о постојању битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП-а.

На основу оцене доказа изведених у поступку који је претходио доношењу побијане пресуде првостепени суд је утврдио да је ЕЕ, на основу уговора о заједничкој изградњи, закљученог дана 10.07.1969. године са ЖЖ стекао ванкњижно право власништва у приземљу новоизграђене куће, сада означене на адреси Византијска број 20. Након завршетка изградње приземља, ЕЕ је са сада пок. ББ закључио усмени уговор о продаји новоизграђеног стана у приземљу, који стан представља предмет овог спора. Купопродајну цену пок. ББ је исплаћивао првотуженој, ЕЕ сестри, као овлашћеном лицу да новац преузима, а што је констатовано признаницама од 09.09.1969. године, 29.07.1971. године, 12.08.1974. године и 31.08.1974. године, које су све потписане од стране првотужене. На признаници од 09.09.1969. године наведено је да је од ББ првотужена примила новац у износу од 5.000,00 нових динара на основу купопродајног уговора закљученог између њеног брата ЕЕ, као продавца и ББ, као купца, те да је на самом уговору констатована ЕЕ жеља да новац прими она, као његова сестра, док је на признаници од 29.07.1971. године првотужена потврдила како је од ББ примила 1.000,00 нових динара, на име исплате продатог му стана у Ул. ... (сада ... улица број ...) и да укупна купопродајна цена за наведени стан износи 18.000,00 нових динара, од којих је ББ исплатио 11.000,00 нових динара. На свим овим признаницама налазе се потписи првотужене, а што је суд утврдио на основу налаза и мишљења вештака графоскопске струке Радослава Свичевића. Почев од 1974. године у предметни стан се уселио син сада пок. ББ са породицом и у том стану породица АА,ББ..., односно

чланови породице АА,ББ... живели су у стану до 2000. године, па је уговор испуњен у целости, као и циљ закључења уговора, јер је са једне стране купопродајна цена исплаћена продавцу у целости, док се купац, односно његов син, у купљени стан уселио са породицом и наставио тамо да живи, а након чије смрти је овде тужилац наставио сам да користи наведени стан као преостали члан породице АА,ББ... до 2000. године.

Полазећи од наведеног, као и од одредбе чл. 20 Закона о основама својинскоправних односа и одредбе члана 9 Закона о промету земљишта и зграда ("Сл.лист СФРЈ" бр.5/68), првостепени суд је нашао да је правни претходник тужилаца закључио пуноважни уговор о куповини предметног стана са правним претходником друготуженог, трећетужене и четвртотужене те је првотуженој, као лицу овлашћеном од стране продавца за пријем новца, правни претходник тужилаца исплатио купопродајну цену предметног стана у ратама, на основу чега је правни претходник тужилаца стекао право својине на том стану, због чега је оценио и основаним захтев тужилаца, као његових правних следбеника, да им својство сувласника предметног стана буде признат у судском поступку.

Правилно је поступио првостепени суд када је, након што је оценио да признаница коју су парничне странке сачиниле има све елементе купопродајног уговора, да се тако закљученом уговору о купопродаји предметног стана може признати правно дејство, па је правилно поступио и када је тужиоцима пружио тражену правну заштиту у смислу утврђења на тај начин стеченог права својине, у опредељеним аликвотним уделитема, сходно наследном делу иза њиховог правног претходника.

Неосновано, истичући да признаница није уговор, тужена у жалби оспорава правилност побијане пресуде. Наиме, у оспореној признаници су означени продавац и купац, предмет продаје и уговорена цена. Признанице такве садржине, потписане од стране првотужене ВВ, као овлашћеног лица од стране продавца за пријем новца на име купопродајне цене, при чему је једна од признаница од 06.9.1969. године снабдевена и потписима градитељима спорног стана по основу уговора о заједничкој градњи, од којих је један и продавац спорног стана, има све елементе писменог уговора о продаји. Стога се као супротан њеној садржини, не може прихватити жалбени навод да предметне признанице не поседују обележја писаног уговора о купопродаји. Ово тим пре што се из једне од признаница од 29.7.1971. године јасно утврђује по ком основу је новац примљен, шта је предмет купопродаје, као и који део цене од укупног износа је са тим датумом исплаћен овде првотуженој, коју је власник стана по основу градње ЕЕ, овластио да тај новац преузима од купца. Сходно наведеном, не може се прихватити ни жалбени навод којим се оспорава правилност закључка првостепеног суда који придаје значење уговора тако сачињеном писмену – признаници о исплаћеном делу цене на име купопродаје непокретности, који садржи предмет уговора, уговорне стране, као и износ цене. У време доношења побијане пресуде на снази је Закон о промету земљишта и зграда (Сл. Лист СФРЈ бр. 5/68) који је предвиђао у члану 9 да уговор на основу кога се преноси право коришћења или право својине на земљиште или зграду мора бити писмен. Правилно првостепени суд применом цитиране одредбе Закона закључује да је правни претходник тужилаца по

основу куповине стекао својину на спорном стану, а потом и тужиоци као његови правни следбеници.

Нису од утицаја наводи жалбе који указују на неправилност закључка суда о томе да нису испуњени услови за конвалитацију уговора који није сачињен у прописаној форми, а ово стога што конвалитација уговора у овом конкретном случају и није потребна, јер код прихватања признанице, као писаног уговора о купопродаји, у потпуности је испуњена форма предвиђена законом који је важио у време закључења уговора, те недостатка у форми и нема. Правилан је закључак првостепеног суда да је предметни уговор извршен у целости, код неспорне чињенице да је купац стана уселио у спорни стан свога сина сада пок. ЗЗ, сина тужиље и оца тужиоца, са породицом који је користио спорни стан од 1974. до 2000. године, па су уз испуњење услова за савестан одржај испуњени и услови за стицање права својине на страни правног претходника тужилаца и по том основу, а сходно одредби чл. 23 ЗОСПО.

Правилност побијане пресуде није доведена у сумњу ни наводима жалбе којим тужиља оспорава чињенично стање које се тиче закључка да је предметни уговор извршен у целини. На ту околност је, наиме, првостепени суд извео доказе и у њиховој анализи дао разлоге због којих утврђеном сматра чињеницу да је тужилац исплатио купопродајну цену, као и да му је предметни стан предат у посед. Те разлоге, као јасне, непротивречне и правилне прихвата и Апелациони суд. Са тим у вези се не могу прихватити жалбени наводи којим тужена умањује значај чињеница које произлазе из несумњивих потписа првотужене на признаницама, које је иста током поступка оспоравала као своје, да би се графолошким вештачењем јасно утврдило да су таква изјашњења тужене била неистинита, без обзира што садржина текста признанице није исписана руком првотужене, а што и није био предмет расправе у току првостепеног поступка, нити је од утицаја на другачију одлуку суда.

Суд је ценио и наводе жалбе којима указује на неправилност закључка суда код постојећег поступка П1 бр. 80/2000 Првог основног суда у Београду у ком поступку су се странке и сведоци изјашњавали да покојни ЗЗ (отац тужиоца и син тужиље) не поседује непокретност у својини, али је нашао да нису од утицаја на правилност одлуке првостепеног суда, јер такво изјашњење у другом парничном поступку између других странака и поводом другог захтева, у наведеној парници није од значаја за оцену постојања таквог права на страни овде тужилаца.

Неосновано се жалбом тужене ВВ оспорава оцена изведених доказа, а са тим у вези и утврђено чињенично стање. Наиме, одредбом члана 8 ЗПП прописано је да суд, по свом уверењу, одлучује које ће чињенице узети као доказане, а на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног доказног поступка. О томе које чињенице сматра утврђеним и на основу којих доказа одлучује суд на основу сопственог уверења. У поступку који је претходио доношењу побијане пресуде као доказно средство се јавља се саслушање странака и сведока, али и писани докази чија аутентичност није доведена у питање током поступка те графолошко вештачење. Правилна оцена исказа сведока и странака подразумева оцену њиховог држања пред судом, сагласност њихових исказа са исказима осталих

саслушаних лица и другим изведеним доказима, неспорним и општепознатим чињеницама, да ли сведок има непосредних или посредних сазнања о догађају о коме сведочи, као и оцену општег утиска који сведок односно странка оставља на суд приликом давања исказа, али и у вези са писаним доказима. У конкретном случају је првостепени суд, ценећи исказе сведока и странака дао управо такву њихову анализу, односно оцену која садржи уверљива и логична објашњења зашто у погледу одлучне чињенице (закључења уговора о купопродаји) поклања веру тужиоцима, а не туженима. Прецизније, првостепени суд је образложио које исказе је и ком делу прихватио, наводећи при томе логичне и јасне разлоге због којих неке од исказа није прихватио.

Како је чињенице битне за оцену основаности тужбеног захтева првостепени суд утврдио на основу оцене доказа, изведене у свему у складу са одредбом члана 8 ЗПП, то се неосновано жалбом тужиље оспорава чињенично стање на коме је побијана пресуда заснована.

Правилно је првостепени суд оценио да су тужиоци учинили вероватним своје потраживање из истакнутог захтева за утврђење права својине који за предмет има спорну непокретност, као и опасност да би без привремене мере њихово потраживање могло бити осујећено или знатно отежано, те је за доношење и ове одлуке дао јасне разлоге о одлучним чињеницама те је правилном применом одредбе чл. 449 став 3 и 5 донео и одлуку којој је усвојио привремену меру. Наводи жалбе не садрже посебне разлоге за оспоравање решења којим је одређена привремена мера.

Према разлозима побијаног решења о исправци произлази да је суд очигледном омашком, у ставу трећем изреке пресуде, којом је одлучио о трошковима поступка, уместо да унесе да се обавезује тужена ВВ да тужиоцима надокнади трошкове поступка, унето да се обавезују тужени да туженима надокнаде трошкове поступка, те је суд применом члана 362 ЗПП-а исправком отклонио ову очигледну омашку означивши дужника обавезе надокнаде парничних трошкова, као и повериоце накнаде. Чињеница да је тужена обавезана да тужиоцима “солидарно” надокнади трошкове не чини основаним наводе жалбе да је нејасна и неразумљива, јер је јасно да се ради о томе да се ради о солидарном потраживању на страни тужилаца, те је и решење о исправци правилно и законито.

Имајући у виду утврђено чињенично стање и заузето правно становиште Апелациони суд налази да су без значаја за одлуку у овој парници и да не могу довести до другачије, за тужене повољније одлуке, жалбени наводи у којима тужена истиче да је суд био неопрезан и уопште није утврдио да ли износ од 18.000,00 динара може уопште представљати купопродајну цену, имајући при томе у виду да ова околност није оспорена током првостепеног поступка па тиме није могла бити ни предмет расправљања нити се на њу може указивати тек у жалби, јер за то нису испуњени услови из члана 372 став 1 ЗПП-а. Како ови наводи нису релевантни за одлуку и не могу променити оцену о основаности жалбе односно правилности и законитости побијане одлуке, Апелациони суд их, сходно чл. 396 став 1 ЗПП-а, посебно не образлаже.

Апелациони суд је имао у виду и остале наводе жалбе тужене, али је оценио да се њима правилност побијане пресуде не доводи у сумњу, па их зато посебно не образлаже.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка, јер је донета правилном применом одредбе чл.153 и 154 ЗПП-а у оквиру опредељеног захтева.

На основу изложеног, применом одредбе чл.390 и 401 тачка 2 ЗПП-а, одлучено је као у ставу првом изреке пресуде.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић